

Thomas is 26 jaar en woont in Beveren. Hij houdt van filosofie (nadenken over het leven), reizen en voetbal. Thomas is een bijzondere jongen, niet alleen omdat hij heel grappig is, maar ook omdat hij een beperking heeft.



1. Dag Thomas, kan je eens uitleggen wat jouw beperking juist is?

Mijn beperking of fysieke handicap is dat ik geboren met een foutje in mijn genen (mijn ziekte heet: 'het syndroom van Morquio'). Onze genen zijn eigenlijk een soort van kookboek om ons lichaam te bouwen. Als er een 'typfoutje' in het recept zit, kan het soms zijn dat bepaalde, ingewikkelde processen in het lichaam niet normaal verlopen. Bij mij is dat het geval. Mijn gewrichten hebben niet hun normale vorm en zijn daardoor zwakker en verslijten sneller. Daardoor is mijn groei tijdens mijn puberteit belemmerd en ben ik ook een stukje kleiner dan een gewoon, volwassen persoon (ik ben 1m50).

2. Is het soms moeilijk om met je beperking te leven?

Meestal voel ik me eigenlijk een gewone jongen zoals iedereen. Ik heb leren aanvaarden dat ik kleiner ben en dat mensen soms eens naar mij kijken. De tijd dat dat me ongemakkelijk deed voelen, ligt achter mij.

Lichamelijk is het soms vervelend omdat ik geen lange afstanden kan stappen. Vroeger in het middelbaar en het lager was ik soepeler en kon ik met veel sporten meedoen. Ik voetbalde heel veel op pleintjes in de buurt samen met mijn vrienden. Ik werd de Maradonna van de Wase polder genoemd (vooral door mezelf).

Na een zware operatie aan mijn hals ging alles wat moeizamer en moest ik lang revalideren. Daardoor heb ik andere hobby's moeten zoeken waar ik me fysiek niet bij moet uitsloven, zoals gamen, lezen, muziek luisteren, naar de film gaan, facebooken...

Sociaal gezien was de uitdaging voor mij het grootst. Toen iedereen in de middelbare school een groeischeut kreeg, stoerder werd en vriendinnetjes kreeg, werd ik opeens een buitenbeentje doordat ik kleiner bleef. Het was niet gemakkelijk om te aanvaarden dat die dingen niet voor me waren weggelegd. Anderzijds heb ik nooit de behoefte gehad om een 'normale jongen' te zijn, in de zin van een meeloper of kuddedier. Ik zag in mezelf twee grote troeven: ik had een sterk, eigenzinnig karakter en ik was slim. Mijn ambitie was om het ver te schoppen door mijn hoofd te gebruiken. Ik hield van diep nadenken over van alles en nog wat en daarom koos ik op mijn achttiende om filosofie te gaan volgen aan de universiteit.

3. Beklaag je jezelf omdat je een beperking hebt?

Ja en nee. Het feit dat je kleiner bent, verlaagt je kansen op werk en liefde sowieso, dat mogen we niet wegstoppen of ontkennen. Maar door mijn doorzettingsvermogen geloof ik wel dat ik beide dingen zal vinden. Ik heb ook enorm veel dingen in mijn leven waar ik gelukkig en dankbaar om kan zijn. Ik ben opgegroeid in een warm, tof gezin, ik heb nooit iets tekort gehad, ik heb fantastische vrienden en beleef veel plezier aan muziek, voetbal en filosofie.

Hoewel ik vaak heb gefantaseerd hoe mijn leven zou geweest zijn, als ik de ziekte van Morquio niet had gehad, denk ik dat mijn beperking me wel een aantal belangrijke dingen heeft geleerd. Het heeft me bijvoorbeeld geleerd dat ieder mens een strijd moet leveren met tegenslagen die op zijn pad komen. Alleen voor échte geluksvogels, zoals profvoetballers, loopt alles op rolletjes. Maar geluksvogels zijn meestal oppervlakkige en weinig interessante mensen, juist omdat ze te weinig zijn uitgedaagd door tegenslagen.

4. Je hebt mee gedaan aan 'Ik wil ook een lief', een televisieprogramma over mensen met een beperking die op zoek gaan naar de liefde. Hoe was die ervaring?

Meedoen aan dit tv-programma was voor mij een heel intense ervaring die ik nooit zal vergeten. Het was een echt avontuur om samen met zo'n cameraploeg overal rond te lopen. Ik waande me even Paris Hilton. De regisseur, een heel sympathieke kerel, stelde me heel veel vragen. Ze wouden me filmen wanneer ik met de auto reed dus kroop de hele filmploeg mee in mijn auto. De regisseur zat als een sardine opgevouwen in de koffer want hij mocht niet in het bereik van de camera zitten. Om ze wat op stang te jagen reed ik af en toe door het rood. Daarna filmde ze stukjes met mijn zus en mijn vrienden. Die waren heel leuk en grappig.

Ik heb aan het programma meegedaan om verschillende redenen. De belangrijkste was natuurlijk om op zoek te gaan naar een tof meisje waarmee ik samen op een zwoel strand zou kunnen liggen en doktertje zou kunnen spelen.

Ik vond ook het spannend om het taboe te doorbreken dat bestaat rond liefde en mensen met een beperking. Ik wou tonen dat mensen met een handicap evengoed een rijk gevoelsleven kunnen hebben. Wie droomt er niet van ware, onvoorwaardelijke liefde?

Ik wou het beeld dat mensen van mij hadden een tikkeltje veranderen. Voordien zag iedereen me als de kleine, slimme jongen die goed studeerde en graag naar voetbal keek. Via dit programma over de liefde kon ik een ander deel van mezelf tonen.

Het was ook heel spannend om me voor het eerst op het kronkelige liefdespad te begeven. Voor mij was dit een totaal nieuwe en onbekende wereld. Voordien had ik nooit gedurfd om op een meisje af te stappen en plots ging ik voor het eerst op date met een meisje. En dan stonden er nog camera's rond ook! Toen het meisje op mij afstapte, gierden de zenuwen door mijn keel. Maar eens ik voelde dat het klikte, werd ik heel ontspannen. Het gaf me een heel fijn gevoel dat er een meisje voor mij zat dat me beter wilde leren kennen.

5. Vind je dat de tv-makers een juist beeld van jou hebben gegeven?

Ik denk wel dat het beeld van mij in de reportage voor een groot stuk klopt. In liefdesaffaires ben ik inderdaad een zenuwachtige, soms warrige jongen. Maar gezellig babbelen met een toffe griet, dat begin ik toch stilaan onder de knie te krijgen.

Ik hou ook wel van lachen om absurde en flauwe mopjes, wat hopelijk ook bleek uit de reportage. Ik kan ook lachen met mopjes over mezelf, denk ik. Niet onbelangrijk want als je dat niet meer kan, word je op de duur een verbitterde blaaskaak.

Ik vond het wel goed dat erin naar voren kwam dat ik iemand ben die vrijheid en vriendschap heel belangrijk vind. Vriendschap en liefde hebben veel gemeen. Het enige verschil is dat je elkaar geen kusjes geeft en geen rare dingen met mekaar doet onder de lakens. Echte, goeie vrienden begrijpen je en schatten je naar waarde gewoon om wie je bent, net zoals geliefden dat doen. Het is door

vriendschap dat ik heb ontdekt dat liefde ontdekken eigenlijk nog belangrijker is dan wijsheden uit boeken halen.

6. Heb je nog een boodschap voor onze lezers?

Ja. Omgaan met allerlei verschillende mensen is niet gemakkelijk. We voelen van nature een beetje angst tegenover mensen die anders zijn, of ze nu een andere huidskleur, cultuur of godsdienst hebben, of, zoals in mijn geval, wat kleiner zijn uitgevallen. Daarom is het nodig dat we die angst overwinnen en onze nieuwsgierigheid de bovenhand laten nemen. We moeten het verschil niet vrezen, maar ervan leren houden. Dat doen we door iedereen, ook mensen met een beperking, het gevoel te geven dat ze gewoon mensen zijn zoals jij en ik, dat ze mensen zijn die absoluut meetellen en erbij horen.

www.fakkeltjes.be